

Sandu Frunză

Fata cu pisici albastre

În amintirile copilăriei
din satul natal alergam
La marginea pădurii în
Cimitirul evreiesc
împreună cu prietenul meu,
fiul preotului Vaida
și cu alți câțiva
Printre copaci uriași și pietre funerare
marcate de iarba cosită cu blândețe de o
Mireasă prea devreme pentru a fi imaginată

Mult mai târziu,
mergând la marginea pădurii
pentru a rosti o poveste de dragoste
Am găsit cimitirul cu un lacăt amenințător
Împrejmuit cu gard de sârmă împletită
Iar pe deasupra cu roți stridente
de sârmă ghimpată
Nici o poveste
nici o poezie nu mai intra acolo
Rămânea cu respirația tăiată

Ultima dată când am fost ispitit
de himerele pădurii
Mi-am purtat
picioarele mele de lut
picioarele mele de lemn
picioarele mele de smirnă și tămâie
pe partea anevoioasă a intrării în pădure
Pietrele funerare se ascundeau tainic
după iarba înaltă ca într-o divină
promisiune de loc cu verdeață
Poarta de fier a cimitirului
era larg deschisă
dorindu-și parcă
să intre în inima mea
Nu eram pregătit
La intrare tronau șiruri de covoare spălate,
întinse pe spalieri de lemn îmbătrânit
atât cât să provoace imaginarul
despre întinerirea lumii
Covoarele puse la uscat
în adierea blândă a vântului de vară
Curățate parcă pentru a fi duse la templu

Mă uit la orizont
în căutarea pădurii și a cimitirului
Pare bine ascuns de orice indiscreție
Nu văd decât fata ivită din căutările mele
Fata cu pisici albastre

Plimbare

Ne plimbăm printre blocuri
Un fel de miracole în modul lor de a fi
Un fel de oracole în felul lor de a vesti
din când în când cu steaguri negre
treceri între lumi

Discutăm despre întâmplări ale zilei
Ne amintim că tot ce ne aparține
și apartamente și mașini și copaci și copii
Vor rămâne altora sau vor pleca
în viață mai departe
ca și cum noi nici nu am fi

Ne prefacem că poveștile noastre
de dragoste
vor fi singurele care vor rămâne
Atârnate în memoria de cristal
a blocurilor care nu știu să plângă
dar par să fie niște mărturii vii

Adunăm cărămizi ale transcendenței
Construim în plimbările noastre de zi de zi
Fără a ne întreba dacă vor fi casa noastră
sau altcineva le va moșteni

Parodie de Lucian Perța

Sandu Frunză

Plimbare

M-am săturat să mă plimb printre blocurile
din noul cartier clujean
unde locuiesc, construit pe locurile
unde până atunci era un maidan
parcă din alte lumi.

Sunt totdeauna abordat în discuții
despre **filozofia culturii**, despre **valorile**
și **istoria*** ei de către cunoștii
și necunoștii mei vecini, mai ales în serile
în care ies, ba mi se cer și soluții
la toate întrebările.

Eu sunt conștient de **responsabilitatea socială**
ce îmi revine,
de importanța **comunicării etice**
și știind că memoria mea de cristal mă va susține,
le răspund, fără să mă plâng, la orice
cu o încă vie distincție profesorală.

Dar măcar de-acum aș vrea să mă plimb pe Corso
fără să mă gândesc
zi de zi la **criza instituțională** a filosofiei,
să simt că între **lubire și Transcendență** plutesc
și ca să intru astfel, fără întrebări, în casa poeziei.

*Cuvintele scrise cu **bold** reprezintă sau fac
referire la titluri de volume ale autorului.